Η ΣΙΩΠΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΟΠΛΙΖΕΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η εξουσία ήταν και είναι ο μόνος τρομοκράτης

Το κράτος κατέχει την νομιμότητα της μονοπώλησης της βίας. Καταφέρνει να επιβάλλεται και να καταπιέζει διαιωνίζοντας την εκμετάλλευση και τις εξουσιαστικές σχέσεις μέσα στην κοινωνία

-Ο κρατικός μηχανισμός ως μοχλός καταστολής και τρομοκρατίας.

-Για την πρώτη του Μάη.

-Η θέση της γυναίκας στην εποχή μας.

-Το μονοπώλιο σκέψης

Αυτόνομη Δράση Αντιεξουσιαστών

Αυτοργάνωση- Αλληλεγγύη
Αντίσταση

Τοπικά γεγονότα διαφθοράς και κρατικής τρομοκρατίας:

-είναι φασίστες, ρατσιστές που χωρίς κανένα κοινωνικό αίσθημα ξυλοφορτώνουν βασανίζουν, κακοποιούν, πυροβολούν με την απλή δικαιολογία της τυχαίας εκπυρσοκροτήσεις ή του εξοστρακισμού της σφαίρας και έτσι δολοφονούν Χλώρακα 1993

-δολοφονία μοτοσικλετιστή στο Λιοπέτρι από την ομάδα Ζ 2001

-Συναρμολόγηση πολυτελών αυτοκίνητων 2002

-Δολοφονία Τρύφωνος Τρυφώνου 2002

-εξευτελίζουν, τρομοκρατούν, εκφοβίζουν μετανάστες ώστε να αποτρέπεται η συμμετοχή τους σε διαδηλώσεις 2003

-κύκλωμα παράνομων αδειών εισόδου 2003

-τζόγος και σωματεμπόριο γυναικών 2003

-πυροβολισμός δυο ανήλικων στη Λεμεσό 2003

-τσέπωμα εισπράξεων από εντάλματα 2004

-πυροβολισμός του Αντρέα Χρυστοδούλου στην ωμοπλάτη 2004

-άγριος ξυλοδαρμός δυο φοιτητών 2005

-διακίνηση και πώληση ουσιών 2006

-καταστέλλουν βιαία κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις όπως αντιπολεμικές, παρενοχλούν, λασπολόγου, φακελώνουν και στήνουν υποθέσεις, καταστέλλουν οτιδήποτε ριζοσπαστικό, όπως τον αντιεξουσιαστικό- αναρχικό χώρο, υπόθεση Άρη Μακριδή και τον άγριο ξυλοδαρμό του και άλλων 2006

- ξυλοδαρμός τουρκοκύπριων και τραμπουκισμοί στα αυτοκίνητα τους μπροστά στο τμήμα Λυκαβητού από εθνικιστές νεοναζί και η συνειδητή μη παρέμβαση της αστυνομίας. 2009

-υπόθεση Κίτα 2009

-ρατσιστική επιχείρηση σκούπα 2009

-ξυλοδαρμός του δεκαοκτάχρονου Henry Taylor από την ομάδα Ζ 2009

-η αγρία μορφής καταστολής στα γήπεδα με τους τραμπούκους της ΜΜΑΔ

-αθώωση των δέκα φασιστοειδών, παρακρατικών μπάτσων 2009

Δολοφονίες, βασανισμοί σε κρατητήρια, σε φύλακες, σε έλεγχους στους δρόμους, σε διαδηλώσεις στα γήπεδα, σε κοινωνικές παρεμβάσεις κοκ.
Έρευνες σε σπίτια και κοινωνικούς χώρους, παρενόχληση, παρακολούθηση, εξευτελισμοί...

Η λίστα δεν τελειώνει

Κρατική καταστολή

Ο κατασταλτικός μηχανισμός τους κράτους λειτουργεί ως μηχανή παραγωγής φόβου για την επίτευξη της περιθωριοποίησης της κοινωνίας σε ομάδες απομόνωσης, αυτοελεγχόμενες μέσω του εκφοβισμού και μετέπειτα στην ασυνείδητη υποταγή τους. Ο φόβος της τιμωρίας του οποιουδήποτε για το οτιδήποτε που είναι εκτός προκαθορισμένου πλαισίου, παράγει την ασυνείδητη υποταγή του ατόμου ως προς αυτόν που τον τιμωρεί, τον ελέγχει, τον κατηγορεί, τον καταδιώκει, τον δικάζει, τον φυλακίζει, τον κτυπά και τον σκοτώνει.

Ένα απόλυτο και βαθύ κράτος με ισχυρές κατασταλτικές μηχανές παρουσιάζεται ως ο απόλυτος προστάτης των εθνικών και κοινωνικών θεσμών. Όμως κάποιος για να είναι προστάτης χρειάζεται εχθρούς κυρίως όσο πιο καλά κατασκευασμένους για να μην υπάρχει η αμφισβήτηση της κυρίαρχης προστασίας, ως προς την κοινωνία. Αποτέλεσμα είναι να δημιουργούνται κοινωνικές τάξεις αντίδρασης λόγω της καταπιεστικής θέσης την οποία διακατέχουν, μιας κοινωνικής κατωτερότητας την οποία προκαθορίζουν οι εξουσίες υπεύθυνες για την εδραίωση όλο και περισσότερο της διαίρεσης των κοινωνικών τάξεων. Έτσι, μέσω της καταπιεστικής φύσης του κράτους και του καπιταλισμού, εμφανίζεται και η αντίδραση της κοινωνίας. Οι άνθρωποι αρχίζουν να αποκτούν ιδεώδη, συνείδηση, ριζοσπαστικές αντιδράσεις, την ανάγκη ενός πλήρη κοινωνικού μετασχηματισμού και να αντιτίθενται στα προκαθορισμένα στερεότυπα της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Το κεφαλαίο και το κράτος, ένα ισχυρό δόγμα που δεν αφήνει περιθώρια αμφισβήτησης της ίδιας του της ύπαρξης, αντιτίθενται σε ότι φανερώνει την πραγματική τους ταυτότητα, σε όποιον βρίσκεται σε συνεχή αντίδραση ως προς αυτά, στην αμφισβήτηση του τρόπου λειτουργίας τους και της αναγκαιότητας της ίδιας ύπαρξης τους. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζονται όργανα ακρίβειας. Ποια είναι τα όργανα ακριβείας; Όργανα ακρίβειας είναι διάφοροι βοηθητικοί μηχανισμοί όπου έχουν ως αρχικό στόχο την διαμόρφωση του ατόμου, την διαμόρφωση της μαζικοποιημένης γνώμης, κουλτουρών, ιδεολογιών και αντιλήψεων προκαθορισμένων απ' το σύστημα αξιών. Περαιτέρω όταν αυτό δεν επιτυγχάνετε σε ορισμένα άτομα και κοινωνικές ομάδες, είναι τότε που εμφανίζονται εναλλακτικές μέθοδοι προσαρμογής, όπως οι κατασταλτικοί μηχανισμοί και τα κάτεργα προσαρμογής(φυλακές).

Μετανάστες

Είναι η προκαθορισμένη κατώτερη τάξη, η κοινωνική ομάδα που δέχεται την μεγαλύτερη καταστολή, την ρατσιστική καταπίεση, την οικονομική καταπίεση, την εκμετάλλευση, την θρησκευτική αποξένωση, την περιθωριοποίηση, την πλήρη απομόνωση, την φυλετική διάκριση, την σύγχρονη δουλεία και όλα αυτά με την πλήρη αποδοχή της καταπιεζόμενης τους φύσης από την υπόλοιπη κοινωνία.

Μια κοινωνική ομάδα που ζει μέσα από την επιβολή του απόλυτου φόβου και της συνεχής υποταγής. Οι σύγχρονοι δούλοι, μια κοινωνική τάξη που πάντα υπήρχε και πάντα θα υπάρχει όσο υπάρχει το κεφάλαιο και το κράτος. Είναι ο τρόπος για να δίνεται εξουσία τοποθετώντας τους πάντες σε μια σκάλα ιεραρχίας, παραδίδοντας ένα πλήρες υποταγμένο κοινωνικό σύνολο ως προς την ελεύθερη εκμετάλλευση του. Έτσι με αυτόν τον τρόπο κανείς δεν νιώθει αποστασιοποιημένος από έναν εξουσιαστικό ρόλο μέσα στην κοινωνία με αποτέλεσμα η κοινωνία να αποδέχεται την υποταγή της ως προς αυτούς που την εξουσιάζουν.

Πάραυτα ένα κοινωνικό σύνολο που θεωρεί πως διαμέσου της τιμωρίας του, δηλαδή της καταστολής, επέρχεται η επίλυση κοινωνικών προβλημάτων, όπως το πρόβλημα της εγκληματικότητας. Το όλο αυτό πρόβλημα μεταφέρεται διάμεσου πολιτικών «εφευρετικών» αποφάσεων τάξης και ασφαλείας, αποσιωπώντας ότι είναι οι ίδιοι οι δημιουργοί της κοινωνικής καταπίεσης που αναγκάζουν τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα στο να προβούν σε τέτοιου είδους πράξεις. Επί του πλείστου, είναι το χυδαίο παιχνίδι διατήρησης της κοινής γνώμης, της όλης συντηρητικής αντίληψης και του φόβου ενός πλαστού εχθρού, μιας «απειλής» ως προς την κοινωνία.

Επίσης κρούσματα κατασταλτικής βίας σε μετανάστες υπάρχουν δεκάδες εβδομαδιαίος και παράλληλα δέχονται επιθέσεις από οργανωμένα φασιστοειδή στοιχεία, την καθημερινή ρατσιστική βία κοκ.

Επιπλέον ας μην ξεχνάμε την εκπόρνευση γυναικών από διάφορες χώρες, τα παρακρατικά κυκλώματα πορνείας με την πλήρη υποστήριξη του κράτους και την διαιώνιση της ανδρικής κυριαρχίας ως προς την πιο χυδαία εκμετάλλευση της γυναίκας, την χρήση της ως σεξουαλικό αντικείμενο υποταγμένο σε κάθε ανώμαλο ανδρικό μυαλό· την βιάζουν, την χτυπούν, της φτύνουν μετά όταν περάσει η ημερομηνία λήξης της, την πετάνε στους δρόμους. Η σεξουαλική δουλεία της γυναίκας όπου όταν πια φτάσει στο τέλος της ως προς την «καλλιτεχνική καριέρα» της τότε καταστέλλεται, φυλακίζεται και απελαύνεται.

Ένα περιθωριοποιημένο κοινωνικό σύνολο που ζει μέσα στην αποσιώπηση της όλης καταπίεσης του. Ας αυτοοργανωθούμε για να βάλουμε ένα τέλος στην εκμετάλλευση του ανθρώπου απ' τον άνθρωπο, να ξηλώσουμε το όλο σύστημα που παρά μόνο θέλει την διάσπαση και απομόνωση της κοινωνίας για την επίτευξη της υποταγής της προς το όφελος του κεφαλαίου και του κράτους.

Οπαδοί

Ο αθλητισμός και ειδικότερα το ποδόσφαιρο αποτελεί σήμερα ένα από τα πιο κερδοφόρα θεάματα, μέσω χορηγών, τηλεοπτικών δικαιωμάτων, διαφημίσεων, στοιχημάτων και απ' τον άμεσα συνδεδεμένα κόσμο που το παρακολουθεί. Ένας χώρος περιθωριοποίησης μιας μεγάλης μερίδας της κοινωνίας κρατώντας την σε εγκλεισμό εντός γηπέδων επιτυγχάνοντας την απομόνωση της αντιδραστικής νεολαίας στην προσπάθεια δημιουργίας μια κουλτούρας αδιαφορίας ως προς τα κοινωνικά προβλήματα.

Όμως μετά από τα υπέρ-κατασταλτικά μέτρα που πάρθηκαν, την απαγόρευση πολιτικών ιδεών κυρίως εξωκομματικών, το φακέλωμα και παραβίαση προσωπικών δεδομένων, κάμερες, εξοντωτικές ποινές σε συλληφθέντες για επεισόδια και τα ονομαστικά εισιτήρια με σκοπό την πάταξη του «χουλιγκανισμού», έφεραν παρά το μόνο αποτέλεσμα όξυνσης της κατάστασης.

Παρατηρείται επίσης μια απόρριψη των πολιτικών παρατάξεων που αντιπροσώπευαν έως τώρα πολλούς απ' τους οπαδούς ομάδων και παρουσιάζεται μια κίνηση ως προς την αναζήτηση άλλων πολιτικών ιδεών, σε σημείο αυτοοργάνωσης των οπαδών με κοινωνικοπολιτική δράση εντός των γηπέδων.

Σήμερα μερικές απ' τις συγκεκριμένες οργανωμένες μερίδες οπαδών αποκτούν ιδεολογική χροιά και την ανάγκη επεξήγησης των πράξεων αυτών που δεν είναι άλλο παρά συνειδητές δράσεις ενάντια στην καταπιεστική μορφή καταστολής που εφαρμόζουν στον χώρο του αθλητισμού και μέσα στην κοινωνία.

Συγκρούσεις ενάντια στην αστυνομία. Ένα φαινόμενο που θα μπορούσε να εξηγηθεί ως μια αντίδραση ενάντια στη κρατική τρομοκρατία που μαστίζει την κοινωνία, τους αθλητικούς χώρους και τους οπαδούς. Μια αντιδραστική σύγκρουση ως προς τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της ΜΜΑΔ που εκπαιδεύετε παρά μόνο για να χτυπά και να βασανίζει ανθρώπους.

Είναι η νεολαία που απηύδησε πια να είναι μέρος της όλης καταπιεστικής κυρίαρχης ιδεολογίας και δεν έχει σαν μέσο έκφρασης παρά μόνο τη σύγκρουση και τη βία αφού τίποτα άλλο δεν της έχει δοθεί.

Πολιτικά ιδεώδη και κοινωνική δράση

Η ελεύθερη σκέψη πηγάζει μέσω της εξουσιαστικής καταπίεσης, της οικονομικής καταπίεσης και της ευρύτερης κοινωνικής καταπίεσης του εαυτού σου ή των άλλων. Ωθεί στην έκφραση της σκέψης, της θεωρίας στο να γίνει στιγμή έκφρασης που γίνεται πράξη, μια συνεχής μεταστροφή της θεωρίας σε πράξη και της πράξης σε θεωρία, ως προς την αναζήτηση ενός ολοκληρωτικού κοινωνικού μετασχηματισμού. Πάραυτα, κάποιος για να φτάσει στην ολοκληρωτική πραγμάτωση της σκέψης χρειάζεται κοινωνική οργάνωση, άμεση ανάμιξη με το κοινωνικό σύνολο και κυρίως την αναθεώρηση του όλου κοινωνικοπολιτικού του προσδιορισμού σε καθημερινή βάση. Σίγουρα όταν πρόκειται για μια σκέψη που έχει ως στόχο μια κοινωνία η οποία δεν συμβαδίζει με την τάξη πραγμάτων που ορίζει το εκάστοτε σύστημα, τότε υπάρχουν σκληρά εμπόδια να διαπεράσεις και το δυσκολότερο είναι ότι ποτέ δεν θα μπορέσεις μόνος. Η κοινωνία είναι η μόνη εξουσία που μπορεί να αναποδογυρίσει την ίδια την ύπαρξη της.

Έτσι άμεσα γίνεσαι εχθρός του κράτους και του κεφαλαίου, βρίσκεσαι σε άμεση και συνεχή αντιπαράθεση, αντίδραση, σύγκρουση και πόλεμο με την κυρίαρχη ιδεολογία. Θεωρείσαι εχθρός με συνείδηση, επικίνδυνος ως προς το σύστημα, τους θεσμούς, την κοινωνική σταθερότητα, επικίνδυνος ως προς την δυσφήμηση του κρατικού λειτουργήματος, των κεφαλαιοκρατών κοκ. Δεν είσαι μέρος της ελεγχόμενης μερίδας της κοινωνίας, έχεις προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα και θες να περπατήσεις τον δρόμο, με όσους περισσότερους γίνεται, και θα κανείς ότι περνά απ' το χέρι σου για επιτευχθεί αυτό.

Το κεφάλαιο και το κράτος θα εμποδίσει και θα τιμωρήσει οποίον δεν συμμορφωθεί, οποίον αντιστέκεται και οποίον αντιτίθεται ως προς αυτό που ορίζει. Θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για την εγκληματοποίηση της σκέψης και της δράση με την οποία θα είσαι ενεργός μέσα στην κοινωνία, θα σε ορίσει ως δημόσιο κίνδυνο προς αποφυγή, θα προσπαθήσει να σε αποξενώσει όσο το περισσότερο από την κοινωνία για να επιτύχει ένας εύκολος στόχος, ευάλωτος για την δικαιολόγηση της χρήσης βίας και καταστολής και μετέπειτα του εγκλεισμού σου στα κάτεργα προσαρμογής για την παραδειγματική τιμωρία σου και προώθηση του φόβου σε όσους συμμερίζονται τις ίδιες ιδέες και μετέπειτα στην κοινωνία.

Ο μόνος τρόπος αποφυγής του να είμαστε ένας εύκολος και ευάλωτος στόχος είναι να δημιουργούμε κοινωνικούς αγώνες και να έχουμε άμεση επαφή με την κοινωνία, να δημιουργούμε προοπτικές για ριζικό μετασχηματισμό προωθώντας την ελευθεριακή ιδέα, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και κρατώντας την αντίσταση μέσα και με την κοινωνία. Έτσι επιτυγχάνουμε ισχυρές αδιάσπαστες σχέσεις όπου δεν αποτελούν περιθώριο αλλά κοινωνικό σύνολο αμφισβήτησης της όλης κυρίαρχης ιδεολογίας.

Με την κοινωνία και όχι την για την κοινωνία.

Διαφορετικότητα

Κάτι το οποίο στο σύστημα δεν αρέσει, αφού είναι διαφορετικό απ' αυτό που ορίζει, είναι η διαφορετικότητα του ατόμου. Ένα άτομο το οποίο διαμορφώνεται εκτός πλαισίου, εκτός της προκαθορισμένης μαζικοποιήσεις των ατόμων. Κοινωνικά περιθώρια, εναλλακτικές ή αντιδραστικές κουλτούρες που κυρίως περιστρέφονται γύρω από τη διαφορετικότητα της εμφάνισης, διαφορετικών σεξουαλικών προτιμήσεων, της ελεύθερης σεξουαλικότητας, κουλτούρες όπως οι πανκ κοκ. Το σύστημα καταστέλλει αυτά τα κοινωνικά περιθώρια ως αλήτες ναρκομανείς, παιδιά και νέοι με ψυχολογικά προβλήματα, παράνομους, εγκληματίες κοκ. Διότι θέλουν να κρατήσουν τον χαραχτήρα του κατόχου της απόλυτης αλήθειας. Αυτού που στην πραγματικότητα εμποδίζει την ελεύθερη διαμόρφωση προσωπικότητας, χαραχτήρα, δημιουργικότητας και έκφρασης.

Η διαφορετικότητα είναι η αντίδραση ενάντια σε όλα τα στερεότυπα που το σύστημα προωθεί μέσα στην κοινωνία, είναι η κοινωνική αντίδραση και ένα είδος επαναστατικής πράξης μέσω της ύπαρξης.

Ναρκωτικά

Ναρκωτικά ένα απ' τα ισχυρότερα σύγχρονα κατασταλτικά μέσα του συστήματος, ένα μέσο για την επιβολή του καθημερινού ελέγχου, ένα καθαρά δημιουργημένο έγκλημα απ' το κράτος σε συνεργασία με το παρακράτος όπου διακατέχονται τεράστια οικονομικά συμφέροντα αλλά κυρίως εξουσιαστικής φύσεως για τον έλεγχο του υπόκοσμου απ' το παρακράτος και το κράτος ως προς την εναλλακτική κουλτούρα, τη διαφορετικότητα και όλων όσων τα χρησιμοποιούν.

Ο κρατικός μηχανισμός φυλακίζει αυτούς που κάνουν χρήση, χρησιμοποιεί χαρακτηριστικά την συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα που δεν αποτελεί πια περιθώριο αλλά πραγματικά ένα ολόκληρο κοινωνικό σύνολο για την επίτευξη και διαιώνιση του καθημερινού έλεγχου, της καταστολής και του εγκλεισμού για την διατήρηση του κοινωνικού φόβου μέσω της διατήρησης της ταμπέλας του εγκληματία, του παράνομου και του επικίνδυνου, ως προς την κοινωνική μερίδα των ατόμων κυρίως μια εναλλακτικής κουλτούρας και διαφορετικότητας.

Την ίδια ώρα που εκατοντάδες χρήστες είναι φυλακισμένοι, το παρακράτος με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς σε πλήρη συνεργασία διακινεί παράνομες ουσίες μεγάλων ποσοτήτων για κατανάλωση και οικονομική εκμετάλλευση. Η αστυνομία είναι το παρακράτος. Φαίνεται ότι η εξουσιαστική θέση που της δίνεται της προσφέρει μια αυτόνομη, εξουσιαστική θέση μέσα στο κράτος σε συνεργασία με τον υπόκοσμο, μέσα στην πλήρη διαφθορά και κατάχρηση εξουσίας. Όλα αυτά με την έγκριση του κράτους δικαίου που ούτως η άλλως δικαιολογεί τη θέση και τη δράση της αστυνομίας, μέσα από τους ίδιους του τους θεσμούς.

Αυτό είναι λοιπόν τα ναρκωτικά και ο κατασταλτικός ρόλος τους. Παράλληλα η ποινικοποίηση μερικών φυτών συμπεριλαμβανόμενων στους ορισμούς των ναρκωτικών είναι έγκλημα προς την φύση, ένα έγκλημα οικολογικής καταστροφής. Είναι νοητική ηλιθιότητα η απαγόρευση στην φύση η καταστολή της.

Αυτή είναι η αστυνομία. Αυτό είναι το κράτος. Αυτός είναι ο καπιταλισμός.
Αυτή είναι η καταπίεση που μας επιβάλλουν.

ΟΣΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΦΤΙΑΞΟΥΝ ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ, ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΜΨΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ, ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΟΙ ΠΑΠΑΔΕΣ, ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ.

... ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Δέκα μέλη της κρατικής κατασταλτικής μηχανής τον Δεκέμβρη του 2005 ξυλοκοπούν δυο φοιτητές και αθωώνονται, υπό τα πλαίσια δικαίου του δήθεν αποκαλούμενου «συστήματος άξιων», το οποίο αποδεικνύει ξεκάθαρα πια ποίος είναι ο ρόλος του στην κοινωνία. Ένας μηχανισμός που έχει παρά μόνο τον ρόλο εξυπηρέτησης της κυρίαρχης τάξης. Έτσι για να φέρει σε πέρας το έργο του αυτό, χρειάζονται αποτελεσματικοί μέθοδοι. Μια απ' τις μεθόδους είναι να χρησιμοποιεί τους κατασταλτικούς μηχανισμούς για να παράγει τον φόβο στην κοινωνία, τον φόβο της σωματικής ακεραιότητας, τον φόβο του συνεχούς έλεγχου, της απόλυτης εξάρτησης από το κράτος χάνοντας κάθε φυσικό-κοινωνικό ένστικτο αυτονομίας και φυσικού δικαίου, έμφυτο μέσα σε κάθε άνθρωπο.

Ο κρατικός μηχανισμός λειτουργεί βάση λειτουργημάτων όπου έχουν στόχο να παράγουν ανθρώπινα απομονωμένα μυαλά, αδύνατα ως προς την δημιουργικότητα σκέψης και φυσικής έκφρασης. Μια από τις βασικές επιδιώξεις του κράτους και της εξουσίας είναι η διαμόρφωση γνώμης ώστε να δημιουργείται το φαινόμενο μιας επιβεβλημένης μαζικοποιημένης γνώμης όπου να μπορεί να δημιουργεί μέσω της συναινετικής άποψης, κάποιες λειτουργίες όπως αυτές των εκλογών και του σχηματισμού ομάδων εξουσίας. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζονται όργανα ακρίβειας, κυρίως πολιτισμικής φύσης. Το σχολείο είναι ένα μικρό-σύστημα άξιων, όπως και ένας απ΄ τους μεγάλους μηχανισμούς παραγωγής συναίνεσης, ενός προσχεδιασμένου πνευματικού μέλλοντος και κυρίως μιας προκαθορισμένης εργατικής δύναμης. Μετέπειτα για την διατήρηση της όλης παραγωγικότητας χρειάζονται κάποιες διαδικασίες. Έτσι εμφανίζονται οι μηχανισμοί όπως τα ΜΜΕ, ο Στράτος, η πατριαρχική οικογένεια, η εκκλησία και τα υπέρ-συντηρητικά στοιχεία της κοινωνίας όπου διαιωνίζουν το στοιχείο της κυρίαρχης μαζικοποιημένης γνώμης.

Παρόλα αυτά οι άνθρωποι εκ της φύσης τους έχουν έμφυτο το αίσθημα του φυσικού δικαίου με αποτέλεσμα σε περιόδους κρίσης να δημιουργούνται προοπτικές αντίδρασης και κοινωνικού μετασχηματισμού. Ο επιβλητικός χαραχτήρας της κατασταλτικής μηχανής μέσα από τις πράξεις του φέρνει την οργή στον κόσμο. Το κοινωνικό σύνολο αντιδρά μπροστά στην χυδαιότητα της αδικίας και κινείται ως προς στην αναζήτηση μιας πιο ριζοσπαστικής οργανωμένης αντίδρασης, όπου η ίδια η κοινωνία μέσα από την συνειδητοποίηση των κοινωνικών καταστάσεων που την περιβάλλουν παίρνει μορφή δράσης. Τότε είναι που αρχίζει να παίρνει την ζωή στα χέρια της αναζητώντας ότι καλύτερο για την ίδια.

Ένα απολυταρχικό, συγκεντρωτικό και βαθύ κράτος έλεγχου, καταστολής, οικονομικής καταπίεσης και διαφθοράς. Μιας υπέρ-δογματικής δημοκρατίας που εξαπολύει με νομιμότητα την όλη κατασταλτική δομή της. Η φριχτή αυτή κατασταλτική χυδαιότητα φρίκης δικαιώνεται και της παρέχεται η απόλυτη προστασία. Αποτελεί σημείο αφύπνισης του κοινωνικού συνόλου για κατανόηση του όλου αισχρού λειτουργήματος του κρατικού μηχανισμού, της διαφθοράς του και της αισχρής, εμετικής κοροϊδίας από αστυνόμους, πολιτικούς και δικαστές ως προς την κοινωνία.

Σήμερα μας δηλώνουν την απονομή της απόλυτης εξουσίας χωρίς όρια, όπως επίσης η πλήρης εξουσιαστική αυτονομία στους μηχανισμούς της «τάξης ασφάλειας και δικαιοσύνης», αστυνόμων παρακρατικών, ρατσιστών-νεοναζί, χυδαίων δικαστών και η ανικανότητα του συστήματος αξιών. Μας επιβάλουν μέσα απ' την κοινωνική τους διαφθορά, τον αποπνικτικό έλεγχο, τους ξυλοδαρμούς, βασανισμούς, εξευτελισμούς, τον εγκλεισμό στα κάτεργα «προσαρμογής» ως παραδειγματισμό στην κοινωνία για την επιβολή του κοινωνικού φόβου.

Είναι τόσο πολύ χυδαία χοντροκομμένο το κόλπο τους, που δεν αφήνει περιθώρια συμβιβασμού. Ήρθε η ώρα να δράσουμε ως κοινωνία, ως μια δυναμική, όπου θα δημιουργήσει προοπτικές ενός ευρύτερου χώρου δράσης ως προς την κρατική κοροϊδία και τρομοκρατία, που διαιωνίζεται υποτιμώντας το πνεύμα της κοινωνίας που νιώθει, ντροπή, αγανάκτηση και οργή.

Η κοινωνία είναι η μόνη δυναμική που μπορεί να φέρει μια κοινωνική ανατάραξη, ένας πλήρης κοινωνικός μετασχηματισμό της όλης κοινωνικής σκέψης χωρίς τα αισχρά προσωπεία της εξουσίας που όλα μοιάζουν και όλα είναι ίδια.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2009

Είμαστε η πρώτη γενιά που, όπως λέγεται τελευταία, «θα ζήσει χειρότερα από την προηγούμενη».
Είμαστε τα πειραματόζωα των νέων ευέλικτων εργασιακών σχέσεων.
Είμαστε αυτοί και αυτές που η αβεβαιότητα και το άγχος για την αυριανή μέρα όλο και εντείνονται.
Είμαστε αυτοί και αυτές που ο λίγος ελεύθερος χρόνος που μας απομένει, πρέπει να θυσιαστεί στο βωμό της εκτόνωσης αντί της δημιουργίας ουσιαστικών καθημερινών σχέσεων. Γιατί όλα πια είναι στον αέρα, όλα τρέχουν στους ρυθμούς της αγοράς, της κερδοσκοπίας των επιχειρήσεων και των εργοδοτών. **Αυτών δηλαδή για τους οποίους τελικά ξοδεύουμε όσα μας ανήκουν- το χρόνο μας, την ενέργεια μας, τη ζωή μας.**
Από την άλλη, βέβαια, εμείς είμαστε και αυτοί που αφήνουμε ως τώρα τη διαχείριση των ζητημάτων γύρω από τις ζωές μας σε άλλους. Σε πολιτικούς, κόμματα, εργατοπατέρες κτλ. Εμείς είμαστε υπεύθυνοι για το μέλλον μας, που αντί να παλεύουμε για κάτι καλύτερο, αντί να συγκρουόμαστε με ότι μας καταπιέζει, επιλέγουμε τον μονόδρομο της «ατομικότητας»: το να κοιτάς δηλαδή την πάρτη σου.
Δεν είμαστε υπερβολικοί. Ξέρουμε καλά πως η ζωή είναι γεμάτη απαιτήσεις. Πολλές από τις οποίες μάλιστα μας έχουν παρουσιαστεί ως κοινωνικά αναγκαίες. Μερικές φορές νιώθουμε ότι δεν είμαστε ικανοί για τίποτα, πως τίποτα δεν είναι εύκολο, από την κάθε σκατοδουλειά μέχρι την πιο στοιχειώδη ανθρώπινη επαφή. Πως τα πάντα απαιτούν κόπο και όλα είναι σαν να γίνονται για κάποιον άλλο. Οι επιθυμίες μας μοιάζουν τελείως αποκομμένες από τις πράξεις μας και όλα φαίνεται να επαναλαμβάνονται από την αρχή. Μια προσπάθεια χωρίς περιεχόμενο, ένας φαύλος κύκλος: Δουλειά. Σπίτι. Τηλεόραση ή DVD. Μπαρ το Σαββατοκύριακο. Αμήχανα γέλια. Μοναξιά.
Ξέρουμε καλά πως οι πραγματικές σχέσεις θέλουν χώρο και χρόνο. Αλλά αυτά δεν υπάρχουν σήμερα, δεν γίνεται να υπάρξουν, ο χώρος και ο χρόνος δεν μπορεί να υπάρξει όταν είμαστε στο τρέξιμο όλη μέρα, στην προσπάθεια να διαχειριστούμε το παρόν και το μέλλον. (Ένα μέλλον που πάει που; Στην δουλειά με αξία; Στις σπουδές; Στην μονιμότητα;... Για ποια εξασφάλιση τρέχουμε και δεν φτάνουμε τελικά;)
Και καθώς ο χρόνος περνάει εμείς προσπαθούμε να «εξοπλιστούμε» για να μην μείνουμε πίσω.
Ώρες ώρες έχουμε την αίσθηση ότι είμαστε ακίνητοι, καθηλωμένοι, πως όλοι μας προσπερνούν. Μαζεύουμε χαρτιά για να γεμίσουμε το άσπρο φόντο από ένα υπερπολύτιμο χαρτι: το βιο-γραφικό. Τρέχουμε, παρακαλάμε τον καθένα για μία δουλειά, για οτιδήποτε. Ταπείνωση. Αναξιοπρέπεια. Ματαίωση ονείρων... (άραγε που βρίσκεται η ευτυχία σε όλα αυτά; Στα εκατομμύρια κουτιά αντικαταθλιπτικών που πωλούνται κάθε μήνα;)
Βυθισμένοι λοιπόν σε αυτά τα πραγματικά προβλήματα μας, αλλά και συχνά απορροφημένοι από την κουλτούρα της κατανάλωσης και την προπαγάνδα των ΜΜΕ, αδυνατούμε να δούμε πως **εμείς είμαστε η δύναμη που κινεί αυτόν τον κόσμο.** Αδυνατούμε να αντιληφθούμε πως η δύναμη του καπιταλισμού πηγάζει από τη δική μας εργασία, τις δικές μας σκέψεις και επιθυμίες. Πως αυτό το τερατώδες σύστημα, που παράγει βία, πολέμους, καταστροφή της φύσης και των ανθρώπων, βασίζεται στις δικές μας πλάτες. Αδυνατούμε να αντιληφθούμε πως **αν ενωθούμε γύρω από κοινούς σκοπούς και αγώνες για ένα κοινό όραμα, τα πράγματα ίσως θα μπορούσαν να είναι καλύτερα για όλους μας.**
Ναι λοιπόν, είμαστε η γενιά της αβεβαιότητας, της επισφάλους εργασίας, της "δια βίου" εκπαίδευσης, του συνεχούς τρεξίματος... Είμαστε άνεργοι, «μαύροι» εργαζόμενοι, φοιτητές που εργάζονται, φοιτητές χωρίς αυταπάτες για τα πτυχία τους, συνεχώς καταρτιζόμενοι, συνεχώς εξαρτημένοι από την οικογένεια...
Νιώθουμε πως ήρθε η ώρα να συναντηθούμε και να δούμε ποιοι τελικά είμαστε. Τι μας ενώνει, τι μας προβληματίζει, πως μπορούμε να αντισταθούμε σε αυτό που έρχεται αλλά και σε αυτό που ήδη υπάρχει. Να μιλήσουμε επιτέλους για τις ζωές μας.
Αυτή η πρωτομαγιά ας γίνει λοιπόν δική μας! Όχι των φορέων, ούτε των πουλημένων συνδικαλιστών και των κομμάτων!
Δεν πιστεύουμε ότι χρειαζόμαστε κάποιον να μιλάει για εμάς χωρίς εμάς. Πρέπει ότι κάνουμε να το κάνουμε από την βάση, να μπορεί ο καθένας και η καθεμιά μας να εκφράζεται και η γνώμη μας να μετράει.
Ας βρεθούμε λοιπόν ο ένας μπροστά στον άλλο και να δούμε από κοινού πως μπορούμε να παλέψουμε.
Ας κάνουμε το πρώτο βήμα, ας απεργήσουμε και ας κατέβουμε όλοι και όλες αρχικά σε μια κοινή διαδήλωση, σε μια δική μας πρωτομαγιά!

ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ - ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΠΛΑΤΕΣ!!!

ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Τα τελευταία χρόνια πολλά έχουν γραφτεί για τη γυναίκα και τη θέση της μέσα στην κοινωνία. Εδώ δε φιλοδοξούμε να γεννήσουμε νέες θεωρίες ούτε να κάνουμε πομπώδεις αναλύσεις. Να αποπειραθούμε περισσότερο κάποιες σκέψεις και να δώσουμε έμφαση, ως γυναίκες και ως άντρες, σε όσα βιώνουμε καθημερινά, εκτιμώντας επί του ζητήματος ότι οι φιλολογίες περισσεύουν και ωστόσο λείπουν ακόμα οι απελευθερωτικές πράξεις.

Σαφές είναι, λοιπόν, στη σκέψη μας το όριο που χωρίζει τις γυναίκες του τρίτου κόσμου και του δυτικού κόσμου. Ο καθένας, ακόμα και ο πιο τελειωμένος φαλλοκράτης της δύσης, θα μπορούσε –όχι δύσκολα- να διαμαρτυρηθεί και να καταγγείλει τα καθημερινά βασανιστήρια που υφίσταται μια γυναίκα σε χώρες τύπου Ιράν, Αφγανιστάν, Σαουδική Αραβία κ.λ.π. Δεν είναι τυχαίο ότι την περιβόητη ημέρα της Γυναίκας πολλές και διαφορετικές φωνές οργιάζουν υπέρ του σαφούς διαχωρισμού των πολιτισμένων της δύσης και των απολίτιστων της Ανατολής. Και πλειοδοτούν υπέρ της «εδώ» γυναικείας απελευθέρωσης, ανατριχιάζοντας με την «εκεί» απαράδεκτη, απάνθρωπη αιχμαλωσία της. Τί αλήθεια συγκαλύπτει στο «εδώ» η ύπαρξη του «εκεί»; Μήπως μια άλλου τύπου, πιο εκλεπτυσμένη σκλαβιά πολυτελείας; Θα επανέρθουμε. Είναι αλήθεια και γενικώς γνωστό ότι η υποτίμηση της γυναίκας σε τέτοια καθεστώτα αγγίζει τα όρια της πιο νοσηρής φαντασίας. Δεν είναι απλά η αντιμετώπιση τους σα να ήταν «ζώα», που μας εξοργίζει, δεν είναι η μοίρα του σκλάβου που τους επιφυλάσσεται, είναι που αυτή η μοίρα μοιάζει αιώνια, χωρίς καμιά ρωγμή ελευθερίας ή έστω μια ανάσα απαλλαγμένη από ψυχική και σωματική βία. Αυτή η βία φαντάζει νομοτελειακή, σαν επιβεβλημένη απο θείο νόμο. Στο Αφγανιστάν, για παράδειγμα, τον εν λόγο νόμο τον μεταφράζουν και τον ενσωματώνουν οι ισλαμιστές Ταλιμπάν, που καταδικάζουν της γυναίκες στν καθολικό κοινωνικό αποκλεισμό και τις κλειδώνουν στα σπίτια τους. Εκεί, και όχι μόνο εκεί, αφού μια γυναίκα βιάζεται, στη συνέχεια λιθοβολείται κατηγορούμενη ότι επεδίωξε τον βιασμό της! Κοιτώντας λίγο καλύτερα, βρίσκουμε λοιπόν ένα νόμο ανδροκρατικό, στη χειρότερη εκδοχή του, που θέλει τις γυναίκες κουκουλωμένες, ένα νόμο φαλλοκυριαρχικό, σκληρά κατασταλτικό που κινεί τα νήματα κάθε πτυχής της κοινωνικής ζωής, πνίγοντας ενδεχόμενες αντιδράσεις πριν την γέννηση τους. Εκεί οι γυναίκες, αυτόπτης μάρτυρες και αντικείμενα της πιο αγριας, απροσχημάτιστης καταπίεσης.

Κι «εδώ»; Στον «πολιτισμένο» κόσμο; Προχωράμε λίγο παραπέρα τον συλλογισμό μας. Εδώ οι γυναίκες έχουν «απελευθερωθεί», έχουν βγει απ' τα σπίτια τους, συμμετέχουν ενεργά στην κοινωνική ζωή. Δουλεύουν, πολιτεύονται, εξουσιάζουν ανδροπρεπώς όπου κι όπως μπορούν, εξουσιάζουν και με τον δικό τους τρόπο αποδεχόμενες τη φύση της επιβολής, θέλγουν. Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Καμουφλαρισμένα σε νέα συσκευασία πλασάρονται έντεχνα. Και μητέρα και καριέρα, και θηλυκό και νοικοκυρά. Ένα κυνηγητό πίσω από ρόλους που πρέπει να τους προλάβει όλους για να γίνει αποδεχτεί, για να αποκτήσει κύρος. Και η καινοτομία έρχεται μαζί με τη συγκατάθεση της. Παλιότερα, στις δυτικές κοινωνίες, ναι μεν η γυναίκα ήταν πιο περιορισμένη και κοινωνικά αποκλεισμένη, όμως δυσφορούσε. Είχε επίγνωση της κοινωνικής της θέσης και αγανακτούσε σιωπηλά. Έβραζε σα να λέμε. Και κάποια στιγμή ξεχείλισε, μίλησε για τον εαυτό της και βγήκε στο δρόμο. Από τις αρχές του ΄70, μαζί με τα άλλα κοινωνικά κινήματα που ξέσπασαν, ήρθε στο προσκήνιο της ιστορίας αυτή η ύπαρξη που είχε «ταφεί» για αιώνες. Αν και τα ζητήματα που τέθηκαν απ' αυτά τα κινήματα υπήρξαν καίρια, ωστόσο οι αδυναμίες τους και η ήττα κάθε γενικότερης αντιθεσμικής προοπτικής, στο δρόμο και τις συνειδήσεις, οδήγησαν στην τελική αφομοίωσή τους απο τον πολλά υποσχόμενο καπιταλιστικό παράδεισο, που επιμελήθηκε καθολικά της μορφής και του περιεχομένου της γυναίκας. Τη «μανατζάρισε», τη διατίμησε και την έβγαλε στην αγορά με τη θέληση της. Τώρα ότι κάνει το «επιθυμεί», το θέλει και το κάνει, συναινώντας στην υποτίμηση της. Τώρα ερωτοτροπεί με την εικόνα της. Περιφέρεται σα σεξουαλικό αντικείμενο, αυτάρεσκη, ναρκισσευόμενη και έτσι κερδίζει το χώρο της. Έμαθε ότι για να πετύχει χρειάζεται να συμμορφωθεί με τα κυρίαρχα πρότυπα. Και τα κυρίαρχα πρότυπα για άνδρες και για γυναίκες είναι γένος αρσενικού. Εσωτερίκευσε τις προσταγές του καπιταλισμού, γιατί και «το μισό του ουρανού» μπορεί να παράγει και μάλιστα τα μέγιστα, και τις εμπλούτισε. Η σεξουαλικοποίησή της, η πορνογραφικοποίησή της, κυριαρχεί στις δυτικές κοινωνίες, την καθιστά πρώτη στη λίστα των πιο προσοδοφόρων εμπορευμάτων.

Δίπλα «σ' αυτήν» τη γυναικεία απελευθέρωση, μια υπαρκτή ακόμα παλαιού τύπου υποδούλωση. Οι γυναίκες μετανάστριες, ταυτότητα της διπλής, τριπλής και όσο πάει υποτίμησης. Ως μετανάστριες αποδέκτριες ταπεινώσεων και ρατσιστικών συμπεριφορών απο ντόπιους και πάντα πρόθυμους ένστολους, ως παραγωγική δύναμη, φτηνή και εξαναγκασμένη, λεία της πιο άγριας σεξουαλικής αντικειμενοποίησης, θύματα βιασμών και ανελέητων ξυλοδαρμών καθώς οι κάθε είδους μαστροποί περισσεύουν.

Γι' αυτήν την ηθική του έχει να καυχιέται ο «πολιτισμένος» κόσμος, ηθική που οι κανόνες της σε κάθε περίπτωση θυμίζουν δουλεμπόριο. Ηθική το ίδιο σαρκοβόρα με αυτή που «σαβανώνει» τις γυναίκες στο όνομα της υποταγής. Αυτή η ηθική τις «γδύνει», τις «δέρνει», τις «κουρδίζει», ανάλογα με την περίσταση και πάντα στο όνομα του κέρδους, αφού η υποταγή έχει προηγηθεί. Η καταπίεση έχει πολλές αποχρώσεις, όπου όμως και όπως κι αν επιβάλλεται οι αποχρώσεις ξεθωριάζουν και αυτό που μένει είναι η ανελευθερία.

«Η μεγαλύτερη απειλή για το ανθρώπινο είδος είναι το παγκόσμιο μονοπώλιο κυριαρχίας στα μυαλά των ανθρώπων»
Reimer.

Μια από τις βασικές επιδιώξεις του κράτους και της εξουσίας για την διαμόρφωση γνώμης είναι η δημιουργία της μαζικοποιημένης γνώμης, ώστε να μπορεί να πραγματοποιεί κάποιες λειτουργίες όπως αυτή των εκλογών, του σχηματισμού ομάδων εξουσίας. Όμως μια καλή λειτουργία επέρχεται παρά μόνο με τη συναίνεση και την έγκριση μας. Και για να επιτευχθεί αυτό χρειάζονται όργανα ακρίβειας, ιδιαίτερα αν είναι πολιτισμικής φύσης. Έτσι έχουμε σημεία αφετηρίας για την επίτευξη του στόχου, που είναι μηχανισμοί παραγωγής συναίνεσης. Ένας απ' τους μεγάλους μηχανισμούς παραγωγής συναίνεσης, πνευματικού μέλλοντος και κυρίως μιας εργατικής δύναμης, είναι το σχολείο.

Το τι γίνεται στην Κύπρο αυτή την χρονική περίοδο είναι το τρανταχτό παράδειγμα ότι η εκπαίδευση είναι η αντανάκλαση πολιτικοοικονομικών συμφερόντων, όπου είναι υπαίτια για την διαιώνιση του εθνικισμού, ρατσισμού, σεξισμού και συντηρητισμού που μαστίζουν την κυπριακή κοινωνία. Η σημαντικότητα της αλήθειας των ιστορικών γεγονότων του 1963 – 1974, είναι ένα βήμα προς την επαναφορά της αλήθειας και στην απόκτηση συνείδησης και κατανόησης, της τοπικής μας ταυτότητας.

Η αλλαγή μιας κοινωνίας δυστυχώς δεν επέρχεται μέσα από μικρό-μεταρρυθμίσεις είναι ακόμη μια ψευδαίσθηση της κοινωνικής αλλαγής, είναι παρά μια εικονική πραγματικότητα που μπορεί να φέρει παρά ένα ελάχιστο ή και μηδαμινό αποτέλεσμα. Εάν μια αλλαγή δεν γίνεται ριζικά από την βάση απλούστατα προσπαθείς να χτίσεις κάτι πάνω σε λάθος βάσεις, την αλήθεια πάνω στο ψέμα. Μην ξεχνούμε πως μηχανισμοί παραγωγής συναίνεσης δεν είναι μόνο το σχολείο, είναι τα ΜΜΕ, η εκκλησία, ο στρατός, η πατριαρχική οικογένεια και όλα τα στοιχεία συντηρητισμού, σεξισμού, ρατσισμού και εθνικισμού της κοινωνίας. Μηχανισμοί που είναι υπεύθυνοι για την μεταφορά της άρχουσας ιδεολογίας και στην αναδημιουργία πλήρες προσαρμοσμένων ατόμων για την σωστή λειτουργία του κρατικού μηχανισμού και την συντήρηση της παγκόσμιας επιχείρησης εκμετάλλευσης. Έτσι όλοι αυτοί έχουν ρόλο λειτουργίας, ως πυρήνες μετάδοσης της κυρίαρχης ιδεολογίας και ως μονάδες παραγωγής ελεγχόμενες από την επιχείρηση.
Το αποτέλεσμα της βιομηχανικής επανάστασης, όπου κατά το 19 και 20 αιώνα, είναι να εφαρμοστεί η τάση γενικ
ής υποχρεωτικής εκπαίδευσης με σκοπό την προετοιμασία των πολιτών και των εργατών για το σύγχρονο βιομηχανικό κράτος. Όπου στις δυτικές κοινωνίες η μετάβαση από μοναρχικό σε δημοκρατικό καθεστώς ανέπτυξε την στενή σχέση ανάμεσα στην πολιτική διαδικασία και την μαζική εκπαίδευση.

Έχοντας έτσι την ιστορική μετεξέλιξη της εκπαίδευσης, ως το τρανταχτό παράδειγμα του ρόλου της στο σύγχρονο καπιταλ
ιστικό σύστημα. Με μόνο στόχο, τον επαγγελματικό προσανατολισμό της κοινωνικής τάξης της παιδείας, δημιουργώντας άτομ
α άνευ μελλοντικής προσωπικής δημιουργικότητας.

Πρέπει να φτάσουμε στο σημείο αναθεώρησης της βάσης της όλης κοινωνίας την οποία ζούμε, στο να δημιουργηθούν κοινωνικές σ
χέσεις που θα φέρουν αποτελέσματα. Για μια καλύτερη κοινωνία, χωρίς την εξουσία η οποία έχει στόχο στο να εδραιώνει συνεχώς την διαίρεση των ανθρώπων σε κοινωνικές τάξεις και να τους γκετοποιεί σε ομάδες απομόνωσης.

Έτσι ας έχουμε στόχο μας στο να βάλουμε μπροστά την κοινωνία, ας ξηλώσουμε το έθνος, τα σύνορα και τους στρατούς
και όλοι μαζί, κύπριοι του βορρά και του νότου να χτίσουμε μια κοινωνία με ανθρώπινες σχέσεις προς την αυτονομία, δημιουργώντας μια κοινωνία όπου τα παιδιά μας, να μην είναι τα θύματα της άρχουσας ιδεολογίας, αισχρής και ψεύτικης, που μας θέλει υποταγμένους και πνευματικά αδύνατους.

Τείχη μας έβαλαν χιλιάδες φανερά κι αόρατα, κι όλο χώρια μας κρατάνε
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
Αντίσταση σε όσους τείχη υψώνουν μέσα και μπροστά της κοινωνίας

Η κρατική βαρβαρότητα συνεχίζεται
Το ίδιο και ο αγώνας για ελευθερία

Με κυβερνούν σημαίνει με επιτηρούν, με εποπτεύουν, με χαφιεδίζουν, με νομοθετούν, με ρυθμίζουν, με περιχαρακώνουν, με διαπαιδαγωγούν, μου κάνουν κήρυγμα, με ελέγχουν, με διοικούν άνθρωποι που δεν έχουν ούτε το δικαίωμα, ούτε την γνώση, ούτε την αρετή για αυτό.
Με κυβερνούν σημαίνει ότι σε κάθε επιχείρηση, σε κάθε κίνηση, με σημειώνουν, με καταγράφουν, με απογράφουν, με καταπονούν, με σταμπάρουν, με αποτιμούν, με μετρούν, με υπολογίζουν, με πατεντάρουν,
με εγκρίνουν, με εξουσιοδοτούν, με επιπλήττουν, με συλλαμβάνουν.
Σημαίνει ότι υπό το πρόσχημα του γενικού συμφέροντος με φορολογούν, με εξαγοράζουν, με κρατούν όμηρο, με εκμεταλλεύονται, με μονοπωλούν, με εκβιάζουν, με συνθλίβουν, με εξαπατούν, με κλέβουν και ύστερα, με την παραμικρή αντίσταση, με την παραμικρή διαμαρτυρία, με καταδιώκουν , με προπηλακίζουν, με ταλανίζουν, με κυνηγούν, με τρομοκρατούν, με αφοπλίζουν, με φυλακίζουν, με πυροβολούν, με δικάζουν, με καταδικάζουν, με απελάνουν, με ξυλοκοπούν, με πουλούν, με εξευτελίζουν, με γελοιοποιούν, με προσβάλουν, με ατιμάζουν.
Αυτή είναι η κυβέρνηση, αυτή είναι η δικαιοσύνη της, αυτή είναι η ηθική της.

Πιέρ Ζοζέφ Προυντόν

Αλληλεγγύη στους δυο συντρόφους που διώκονται απ' το κυπριακό κράτος σε εκδήλωση συμπαράστασης στην εξέγερση του Δεκέμβρη με ψεύτικες κατηγορίες περί πρόκλησης σοβαρής σωματικής βλάβης.

Άμεση απελευθέρωση των δυο κυπρίων φοιτητών που κρατούνε με τον τρομονόμο και όλων των αιχμαλώτων του Δεκέμβρη στην Ελλάδα

Αλληλεγγύη στους καταληψίες, φοιτητές και συλληφθέντες στην Βαρκελώνη.

Αλληλεγγύη σε όλους τους καταπιεσμένους.

Η δυναμική της κοινωνίας είναι η μόνη εξουσία
Που μπορεί να αναποδογυρίσει την ίδια της την ύπαρξη

Αλληλεγγύη στους συλληφθέντες του G20 και του Στρασβούργου

Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους ★

